

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei</p>	<p style="text-align: center;">APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se încapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concurse edicte etc. publicate de 8 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	--	---

Nr. 137 Pres. ex 1938.

VASILE,

din îndurarea lui Dumnezeu dreptcredinciosul episcop
al eparhiei Caransebeșului.

Iubitului Cler și Popor din această de Dumnezeu păzită eparhie:
Har și milă dela Dumnezeu-Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos.
Iar dela smerenia noastră arhierească binecuvântare.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„... Dumnezeu și pe Domnul
L-a sculat și pe noi ne va scula
cu puterea Sa”. (I. Cor. VI, 14).

Hristos a înviat!

Iubiți fii sufletești,

Minunată și plină de adânc înțeles este schimbarea și trecerea — în lăuntrul sfintelor slujbe, rânduite de sfânta noastră Biserică pentru marile praznice din cursul anului — dela tristețea cea mai adâncă la bucuria cea mai covârșitoare.

Abia ni-am smerit inimile și ni-am cernit sufletele în zilele de sfinte pătimiri, de moarte și îngropare a Mântuitorului și iată că azi Biserica ne îndeamnă să sălțăm de bucurie pentru Praznicul Invierii Domnului.

Aceasta pentru că sfintele Paști ale noastre, ale creștinilor sunt praznicul de cea mai deplină bucurie. Niciun praznic din cursul anului bisericesc nu ne îndreptățește la așa mare bucurie ca luminată Ziua Invierii.

Sfântul părinte bisericesc *Efrem Sirul*, vorbind despre sfintele Paști într'o cuvântare a sa arată că: „Paștile noastre sunt împărăteasa și doamna tuturor praznicelor...” Iar sfântul *Grigorie Teologul*, tot într'o cuvântare a sa de Paști adaugă: „Paștile sunt sărbătoarea sărbătorilor și praznicul praznicelor, care întrece în strălucire pe toate celelalte sărbători, precum întrece soarele stelele”. Și într'altă parte: „... Paștile înseamnă primăvară în toată zidirea, primăvară pentru inimi, primăvară pentru trupuri, primăvară pentru suflete. Regina anotimpurilor însoțește pe regina praznicelor, așternându-i înaintea ei tot ceea ce a rânduit Ziditorul mai frumos și mai înveselitor”.

Și ce credeți, iubiților, de ce această bucurie ce ne copleșește sufletele tocmai la Praznicul Invierii? Ce ne îndreptățește pe noi creștinii la atâta bucurie tocmai de sfintele Paști?

Răspunsul la această întrebare — firească de altcum — ni-l dă sfânta noastră Biserică în învățătura ei de veacuri după care: precum a înviat Hristos Mântuitorul nostru, biruind moartea — totașa vom învia și noi oamenii, la vreme.

După cum cu tărie ne asigură și sfântul apostol Pavel arătând că: „... *Dumnezeu și pe Domnul L-a sculat, și pe noi ne va scula cu puterea Sa*“.²⁾

Și după cum mărturisim și înși-ne, oridecâteori rostim Crezul sfintei noastre credințe și zicem: „*Aștept învierea morților...*“

Ceeace înseamnă că trupurile noastre, apuse în mormânturi și trecute în putrezire, pentrucă prin moarte au fost despărțite de sufletele ce se sălășluiau într'ânsele în timpul vieții noastre pământești, vor fi readuse iarăși la starea lor din această viață, împreunându-se cu aceleași suflete și ajungând iarăși vii ca înainte de moarte.

Cine nu cunoaște, iubiților, durerea și jalea ce o lasă în urmă un suflet drag de mamă, sau de tată, de frate, sau de soră, de fiu, sau fiică, plecat în sbor spre veșnicie, după ce trupul lui neînsuflețit a fost așezat în mormânt? Și care din cei rămași în urmă nu ar da orice să poată readuce din nou la viață pe cel secerat de nemiloasa moarte?

Este deci de înțeles că nădejdea de a revedea odată iarăși vii pe cei dragi ai noștri, pierduți prin moarte, ne mângăie în durere și ne întărește sufletele spre a putea purta greul acestei vieți până la dorita revedere.

Iar nădejdea aceasta plină de mângăiere și întrămătoare de suflet tocmai învierea din morți a Mântuitorului ni-o prilejuește și cheazășuește. De aici bucuria creștinilor pentru Învierea Domnului. Aceasta e taina bucuriei noastre de Paști. Căci precum a înviat din morți Domnul și Mântuitorul nostru Iisus — eșind din mormânt „ca dintr'o cămară“ de nuntă — și desăvârșind, prin învierea Sa toată lucrarea Sa de mântuire a sufletelor noastre — tot așa nădăjdum să înviem și noi la vremea „*de care nimeni nu știe*“.

Și nădejdea aceasta a noastră a creștinilor „*nu rușinează*“.

Ea a întărit în suferință încă din vechime pe dreptul Iov. Această nădejde i-a pus în gură — în toiul grelelor încercări la cari a fost supus — cuvinte ca acestea: „*Dar eu știu că Răscumpărătorul meu este viu și că El în ziua cea de apoi va ridica iară din pulbere această piele a mea ce se destramă; și din trupul meu voi vedea pe Dumnezeu*“.³⁾

Iar „Răscumpărătorul“ întrezărit de duhul lui Iov n'a lăsat ca nădejdea „dreptului“ să rușineze pe cel ce a nutrit-o. Sălășluindu-se timp de trei zile în mormântul săpat în piatră, face din acest simplu mormânt locul cel mai minunat de sub soare. Astfel acest mormânt ajunge să deslege taina necuprinsă de minte a prorociilor, cari într'ânsul și printr'ânsul s'au lămurit și plinit. Cele mai arzătoare și mântuitoare așteptări ajung prin mormântul Domnului fapte aducătoare de sfințenie și fericire. Și după trei zile toată măreția și puterea de viață a legii noastre creștine isvorăște dintr'ânsul. Mai nainte de dimineată pereții, dealtfel întunecați ai mormântului de pe Golgota, sunt împurpurați de cerească lumină. Și înger cu chip de tinăr vestește cu bucurie muerilor mironosițe, cari au alergat la mormânt: *Hristos „nu este aicea“, „a înviat din morți“!*

Precum a înviat însuși din morți, Domnul ne asigură și pe noi de a avea parte de învierea din morți. El ne învață să credem că: „...*vine ceasul întru care toți cei din mormânturi vor auzi glasul Lui (al Fiului lui Dumnezeu); și vor ieși cei ce au făcut cele bune întru învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele întru învierea judecării*“.⁴⁾

Și tot El pune, prin suflare de sus, și în gura alesului Său apostol Pavel mângăitoarele aceste învățături: „*Și de nu este învierea morților, nici Hristos dar n'a înviat.... Iar acum Hristos S'a sculat din morți; începătură celor adormiți S'a făcut.... că precum întru Adam toți mor, așa întru Hristos toți vor învia*“.⁵⁾

Răzimirându-se pe aceste dumnezeiești învățături creștinii primelor veacuri și-au mărturisit neînfricați și cu tărie credința în înviere. Această credință li-a dat atâtoră dintre ei puterea de a înfrunta cu mucenicie prigoana, chinurile și moartea la cari i-au supus păgânii. Ei mureau în cele mai grozave chinuri, mărturisindu-și pe față credința în înviere, ca singura lor mângăiere. Așa se poate ceti în actele muceniei sfântului mucenic **Arcadiu**, că în vreme ce gâdea păgân îi tăia unul câte unul mădularele trupului, privind aceste mădulare ale trupului său, aruncate în toate părțile, sfântul Mucenic zicea cu duioșie: „*O, voi fericite mădulare, nici odată nu v-am iubit eu pe voi așa, ca acum văzându-vă despărțite de mine. Dar numai pentru scurtă vreme vom rămâne despărțiți, până vom merge întru*

2) I. Cor. VI, 14.

3) Iov. XIX. 25-26.

4) In. V, 28-29.

5) I. Cor. XV, 13; 20; 22.

întâmpinarea cea cu mărire a Impăratului nostru, când veți reveni la trupul meu ca mădulare nemuritoare". Și cătră păgânii cari stăteau în preajmă-i zicea: „Bărbați frați, credeți-mi că e ușor să suport toate aceste chinuri, gândindu-mă la nemurirea și preamărita înviere ce va să fie".

Iar învierea noastră, iubiților, va fi în unul și același trup cu care am viețuit în această viață. Așa ne învață sfântul părinte **Ieronim**, arătând că: „*Precum a înviat Mântuitorul cu același trup cu care a fost așezat în mormânt, așa vom învia și noi cu aceleași trupuri cu cari petrecem în această vieață și cu cari am fost așezați în morminte*".

E și cu dreptate să fie așa, pentru ca și trupurile noastre să poată avea parte la înviere fie de veșnice bucurii, fie de veșnice chinuri, după cum au făptuit, împreună cu sufletele noastre, cele bune, sau cele rele în această viață. Așa o cere aceasta și vrednicia ce li s'a arătat trupurilor noastre în viața noastră aceasta de creștini, de a fi adecă, ele temple ale Duhului sfânt și sălășluire lui Dumnezeu Fiul, așa cum îl primim noi în sfânta Taină a Impărtășaniei. Astfel de trupuri nu pot rămâne întru stricăciune. „*Căci se cade stricăciosul acesta să se îmbrace întru nestricăciune și muritorul acesta să se îmbrace întru nemurire*" — cum lămurit arată¹⁾ și sfântul apostol **Pavel**.

Pe această credință se întemeează și pompa sărbătorească a pogrebaniei creștine, sfințirea cimitirelor, sfințirea trupurilor neînsuflețite ale morților, ca și purtarea de grijă și cinstirea ce creștinii de totdeauna au arătat-o și o arată și azi mormintelor sfinților și cinstitelor lor moaște.

Deci pe faptul învierii Domnului se razimă nădejdea învierii noastre. Așa a învățat și mărturisit Biserica noastră creștină ortodoxă în toată vremea. Fericitul **Augustin** susținea că „*Ceeace s'a petrecut cu Capul (cu Mântuitorul) aceea trebuie să se petreacă odată și cu membrele Corpului*. (Cu noi, membrii Bisericii, care este corpul lui Hristos.) *Aceasta e nădejdea noastră, temeiul credinței noastre, razimul statorniciei noastre întru credință în mijlocul acestei lumi atât de rele*".

Cum vor fi toate acestea, e o taină a puterii lui Dumnezeu celei nemărginite. Ne stau însă, la îndemână semne și fapte cari ne lămuresc și ne înlesnesc înțelegerea tainei:

Grăunțele de grâu ce se seamănă, de nu va muri și putrezi, nu înviază, nu răsare. Așa și trupurile noastre trebuie să treacă prin întunerecul și stricăciunea mormântului pentru a ajunge la viață preamărită și nesfârșită prin înviere.

Învățații cari au făcut săpături la piramide, aceste uriașe movile de piatră cioplită, clădite deasupra mormintelor regilor egipteni din vechime, au descoperit în lăuntru mormintelor, alături de trupurile îmbalsamate ale regilor, între altele și vase cu grăunțe de grâu. Scoase la lumină și semănate, aceste grăunțe au răsărit și au adus rod, după ce mii de ani au stat ascunse în întunerecul mormintelor.

Un doctor din Paris (Galippe) a descoperit într'o bucată de piatră foarte ciudată niște microbi, adecă o seamă de vietăți din cele mai mici ce se găsesc în lume. După socotelile învățaților aceste mici vietăți n'au putut ajunge în lăuntru lăcașului lor de piatră decât la început de tot, atunci când s'a închegat scoarța bătrânului nostru pământ. Renumitul învățat a isbutit să scoată din mormântul lor de piatră, de mii de ani, câteva din aceste vietăți. Și iată că ajunse la lumina și căldura soarelui, ele s'au trezit la nouă viață. După mii de ani de amorțire asemenea cu moartea.

Dar natura din jurul nostru nu moare toamna, ca iarăși să învie primăvara.

Atunci omul, pentru care s'a făcut toată zidirea, să nu se poată ridica iarăși viu din mormântul în care a fost așezat?! „*Dacă lucruri cari numai pentru noi oamenii sunt făcute, ajung după putrezirea (moartea) lor la nouă viață, atunci cum nu mai vârtos noi, oamenii să putem iarăși învia după moarte?!*" Așa învăța prin anul 347 ori 348 d. Hr. sfântul părinte al Bisericii **Ciril din Ierusalim** pe cei ce în ziua de sfintele Paști a acelui an primiseră botezul.

Și ce măreață va fi învierea noastră!

Inchipuiți-vă, iubiților, un cerșitor sdrențaros care prin nu știu ce minune ajunge să-și poată lăpăda sdrențele de pe el spre a se îmbrăca într'un veșmânt strălucitor și scump, împodobit cu aur și nestemate. Ca acele sdrențe de cerșetor rămâne și tot ceeace e stricăcios și trecător din noi în mormântul din care ne vom ridica, lăsându-i pradă trupul păcatului, pentru

1) I. Cor. XV. 53.

a ne îmbrăca în haina strălucitoare de aur, prea împodobită și netrecătoare a trupului nostru nemuritor și preamărit dela înviere.

Sau priviți o livadă înverzită și plină de flori cum își îmbie spre mângăiere soarelui toată podoaba de floare și mireasmă, unduindu-se în adierea vântului ușor și cald de primăvară. Așa va fi și cu omenirea preamărită în dimineața de Paști a învierii cei de obște. Ca o mare nesfârșită de flori spre soare, așa își vor îndrepta privirile în acea dimineață și oceanul de corpuri preamărite, stropite cu roua nemuririi, întraurite de aurora veșniciei și mânate de iubire spre singurul adevăratul Soare: Dumnezeu Cel vecinic.

Și ce nespasă fericire va fi atunci când cetele nenumărate ale dreptilor și sfinților se vor ridica din țărână spre a prăznuirii Paștile învierii cei de obște. Ce bucurie va umplea sufletele tuturor când vor cădea și ultimele cătușe ale stricăciunii și cei înviați „*întru învierea vieții*“, îmbrăcați în veșmântul de raze luminoase al preamăririi, se vor înălța în văzduh, întru întâmpinarea Stăpânului și Mântuitorului.

Iubiți fii sufletești! Iată deci taina bucuriei noastre pentru praznicul învierii Domnului. Ea, această bucurie de praznic își are temeiul în chezășia ce ni-a dat-o Mântuitorul prin învierea Sa, pentru învierea noastră. Este deci cu drept și creștinesc lucru ca având această înaltă și nemincinoasă chezășie să ne adăpăm sufletul și oțelim duhul cu bucurie de praznic, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate câte a făcut și a rânduit pentru noi.

Să nu uităm însă, iubiților, că însuși Mântuitorul, profetind despre învierea noastră, leagă participarea noastră la viața de preamărire și veșnică fericire de după învierea cea de obște, de felul cum ni-am petrecut viața noastră de creștini, aici pe pământ. Cuvintele Mântuitorului spun lămurit: ... „*și vor ieși ceice au făcut cele bune întru învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele întru învierea judecării!*“

Cu sufletele luminate de lumina isvorită din mormântul de pe Golgota prin învierea Domnului, cu duhul întrămat de bucuria de praznic și de nădejdea la care ne îndreptătesc temeiurile acestei bucurii, să ne străduim cu toată virtutea ca viața noastră de aci încolo să se cârmuiască de adevărul învățaturii Mântuitorului și de strălucirea pildei de viață ce ni-a lăsat El. Ca astfel, având dreptul să ne socotim între ceice în această viață „*fac cele bune*“, să fim în drept a nădăjdi că vom avea parte și de plinirea făgăduinței Mântuitorului de a „*ieși întru învierea vieții*“ și nu întru acea „*a judecării*“. Aceasta să ne fie grija de căpetenie: de a fi socotiți între „*cei ce fac cele bune*“. Ca pe niște aripi cerești și nevăzute această grijă ne va ridica peste tot ceea ce e pământesc și trecător, peste tot ceea ce e durere și amăgire. Nădejdea de înviere ce ni-o nutrește această grijă alină durerea bolnavilor, împacă nemulțumirea nedreptățiților și stinge ura răsvrațiților. Ea acopere lipsurile săracilor, poartă sarcina celor împovărați și osteniți, șterge lacrimile văduvelor și ale orfanilor, sudorile reci de pe fruntea și groaza din ochii celor ce se luptă cu moartea.

Să fim deci înțelepți și sârguitori întru dobândirea mântuirii și purtarea de grijă pentru a ajunge la „*învierea vieții*“. Să trăim în frica lui Dumnezeu, întru viețuire cucernică și neprihănită. Să ne facem cu toată conștiința datoria față de Dumnezeu, față de noi înși-ne și față de toți semenii noștri. Să fim cu deosebire cumpătați, curați în moravuri și oricând gata de jertfă.

O cere aceasta dela noi și noua așezare ce s'a dat vieții de obște din țara noastră prin noua constituție, harăzită țării de înțelepciunea și iubirea de neam a Majestății Sale Regelui Carol al II-lea. Duhul de împăciuire și închegare a tuturor stărilor și de reînviere a puterilor de viață ale națiunii noastre, pus azi în lucrare în viața noastră obștească, numai așa își va putea aduce roadele, dacă, făcându-ne fiecare din noi purtătorii acestui duh — de aceeași obârșie cu duhul păcii isvorit din mormântul Domnului — îl vom avea de cârmaci în toate cuvintele, faptele, mișcărilor și îndeletnicirile noastre.

Numai așa bucuria de praznic pentru Invierea Domnului își va avea rostul și folosul său pentru fiecare din noi. Amin.

Caransebeș, la praznicul Invierii Domnului din anul 1938.

Al Vostru, al tuturor, iubitor părinte:

† VASILE
Episcop.

Ziua Invierii.

De: Prof. Constantin Rudneanu.

Cea mai măreață zi de sărbătoare e ziua slăvită a Invierii Mântuitorului Nostru Iisus Hristos.

Ea e ziua biruinții! Căci Hristos se înalță triumfător în lumea cerească!

Toată căldura sufletului creștin se îndreaptă spre minunea Invierii Domnului, și el înțelege mai bine, simte mai puternic decât acei contemporani, cari l-au răstignit pe Iisus Hristos.

Adevărul suprem a triumfat! El trebuie căutat în fața mormântului Fiului lui Dumnezeu.

Minunea supremă s'a realizat și'n fața acesteia, toată necredința pierе.

Mulți învățați cunoaștem, multe și minunate realizări s'au săvârșit în lume până azi, dar toți ceice le-au realizat au murit — niciunul dintre ei n'a înviat, mort fiind — afară de Fiul lui Dumnezeu, care fiind Dumnezeu adevărat, a biruit moartea și a devenit Supremul realizator al vieții eterne.

Ziua Invierii lui Iisus Hristos este și ziua izbăvirii de păcate — fiindcă Domnul Cereșc a rupt lanțul păcatului și l-a eliberat pe om din robia întunecată a lui Satan. — Pacea și binele au luat locul războiului și a răului — lumina vieții pământești a fost atinsă de lumina supremă a Dumnezeirii Fiului lui Dumnezeu, căci sf. evanghelist ne spune, că „În El era viața și viața era lumina oamenilor, lumina luminează în întunec și întunecul n'a biruit-o“ (Ioan I, 4—5).

În fiecare an avem ocazia bine venită să ne verificăm credința ce străbate sufletul nostru.

Putem ca să medităm intens asupra acestui fapt divin, realizator de nouă viață, dar trebuie să înțelegem că'n întreaga filosofie creștină pe care o studiem zi de zi, nu găsim un fapt mai mare, o dovadă mai grăitoare, un cuvânt mai hotărâtor, ca Invierea Domnului.

Intreg adevărul lumii creștine constă din Invierea Domnului, pe ea se bazează credința în lumea cerească, toată spiritualitatea vieții creștine în jurul mormântului gol, de unde a ieșit Mântuitorul lumii se concentrează.

Și'n limita acestei credințe și a acestei mărturisiri putem ca să devenim fii ai luminei, altfel încercările noastre ar fi nebune, iar realizările noastre neînsemnate. — Apostolul neamurilor ne spune hotărât: „Și dacă n'a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră“. (I Cor. 15; 14).

Ziua Invierii să fie o zi de naștere a sufletelor noastre!

Invierea și Viața.

De Pr. Gh. Cotoșman

Viața zăcea în mormântul zăvorit și peceluit cu pecetile nemerniciei iudaice. Deasupra isvorului de apă cristalină, tâșnitoare în viața vecinică, poporul ingrât a aruncat lespeda de piatră, grea și rece, a nepăsării condamnabile.

Din întunecul mormântului, glasul care a chemat la viață întreaga făptură, cu accente înduioșetor de muștrătoare, striga: „Poporul meu, ce am făcut vouă, sau cu ce v-am supărat pe voi? Pe orbii voștri i-am luminat, pe cei leproși i-am curățit, pe bărbatul cel ce era în iad l-am îndreptat! Poporul meu, ce am făcut vouă și cu ce mi-ați răsplătit?! În loc de mană cu fiere, în loc de apă cu oțet, în loc ca să mă iubiți, pe cruce m'ați pironit!! De acum nu voi mai răbda. Chema-voi neamurile mele și acelea Mă vor preamări... și Eu le voi dărui viață vecinică“ (Antifon din Joia Mare).

Același glas divin, înainte de a fi surghiunit în mormânt, a zis, ca un fel de memento amenințător, poporului jidovesc: „Iată vi se lasă casa voastră pustie!“ (Matei 23, 38).

Poporul, care s'a bucurat de toată favoarea divinității; care a fost scos cu mână tare și cu braț înalt din robia lui Faraon; care a trecut prin marea Roșie ca pe uscat; care a mâncat mană în pustie și a băut apă din piatră, poporul acesta s'a transformat în monument de imoralitate, ingrătitudine și cruntă răsbunare. A profanat, a frânt și a îngropat toiagul, care, însemnând chipul crucii, a făcut minuni mari în fața lui Faraon; care a despărțit marea Roșie; care a făcut să țîșnească apă din piatră, care l-a dus, pe acest popor în Canaanul de unde curge lapte și miere.

Poporul acesta care la Florii primește cu nesfârșite osanale și cu stâlپări de finic pe Solul Cerului! poporul acesta, nestatornic în gândire și faptă, după cinci zile strigă: „răstingnește-l, răstingnește-l“; pironeste Viața pe Cruce, golindu-i conținutul uman, poporul acesta îngroapă pe Fiul lui Dumnezeu și prăvălește asupra Lui, ca și asupra adeptilor Lui, piatra ticăloșiei sale infinite.

Poporul meu, ce am făcut vouă? Cerule, care ai hrănit cu mană în pustiu acest popor, îngrozește-te de nelegiuirea lui! Soare care ai hrănit nimbă cu razele tale capul proorocilor, ascunde-ți fața să nu vezi crima făptuită de acest popor „ales“! Lună și stele, și toate stihiele lumii, cădeți, cutremurați-vă de nemaipomenita ticăloșie a acestui popor! Pământule, înghite-l

de viu că nu merită să mai viețuiască! Focule, mistuie-l ca pe strămoșii săi îndărătnici și rebeli: Core, Dathan și Aviron!

„De-acum nu voi mai răbda. Chema-voi neamurile și ele Mă vor preamări“...

N'a mai putut răbda nici cerul nici pământul nelegiuirea jidovească. Dumnezeu Tatăl și-a chemat Fiul, pământul s'a cutremurat până în adâncuri de hotărârea Divină. O clipă numai și Viața din mormânt țâșnește, piatra se rostogolește, Fiul Omului și Fiul lui Dumnezeu iasă triumfător din groapa în care L-au aruncat frații Săi. Biblicul Iosif, prototipul Mântuitorului, după ce a fost și el vândut cu arginții Iudei, tot de către frații săi, a fost scos din groapă de către oameni streini — de neamuri —, cari i-au pus apoi în mână sceptrul împărăției egiptene.

Domnul a învins cu moartea Sa Moartea. A biruit puterile întunecului. Și-a pus dușmanii așternut picioarelor Sale.

Hristos a înviat! Intreg văzduhul s'a mișcat de cuvintele îngerului, care a anunțat lumii Învierea Domnului. Chema-voiu neamurile Mele“... Neamurile, popoarele păgâne au primit solia învierii cu bucurie mare foarte. Apostolii au dus până la marginea pământului vestea învierii.

Făptura s'a înnoit. Fața lumii s'a schimbat. Duhul dragostei universale, duhul păcii, duhul libertății morale și al dreptății sociale, duhul lui Hristos, eliberatorul omenirii din cătușele diavolești, — stăruie în lume, din nou, chemându-o la înviere, la o nouă viață.

Popoarele, toate popoarele, afară de poporul ucigător de Dumnezeu se îndreaptă spre Hristos și lumina Lui.

Popoarele, cultivând fiecare specificul național, tind la o înfrățire universală, pe baza învățăturilor desprinse din Evanghelia Mântuitorului.

Acordurile de înfrățire, această sublimă și divină simfonie, este tulburată de urletele celor ce le-au „rămas casa pustie“.

Poporul ucigător de Dumnezeu și învrăjbitor de oameni, este un popor fără țară, fără patrie, popor rătăcitor pe toate drumurile lumii, ambulat, parazit, germen disolvant, anarhist, provocator, balast de care toate popoarele vor să se ușureze...!

„Chema-voi Neamurile să Mă preamărească“...! Neamurile? Cari? Toate. Și neamul românesc. Ascultă oare Neamurile chemarea aceasta? Neamul nostru românesc aude el oare mesagiul Fiului lui Dumnezeu, venit de dincolo de orizonturi? Ascultă el glasul îngerului vestitor al Învierii? Ascultă el oare pe trâmbițașii cari trâmbiță

învierea și viața nouă? Învierea morală și învierea națională a Neamului?

Nu cumva acest neam stă încă pironit pe crucea nedreptăților sociale milenare? Nu cumva mai geme el încă sub lespedeza mormântului moral, cultural, social și economic? Nu cumva fiii acelorora, cari amețiți de veninul urei clocotinde, au strigat oare când: „sângele Lui (Hristos) asupra noastră și asupra copiilor nostri“ (Matei 27, 25), împreună cu alți intruși indizerabili, au pus stăpânire pe principalele izvoare de viață ale acestui Neam? Nu cumva Neamul acesta este aservit intereselor streine umanitariste, internaționale, trusturilor și cartelurilor spoliatoare?

Nu cumva fiii Neamului acestuia sunt niște „morți vii“ (Apoc. 3, 1), din cauza nepăsării, a egoismului feroce și a imoralității crase și a altor păcate ce-au cuprins sufletul unei părți din așa zisa pătură socială conducătoare? Nu cumva cei ce trebuiau să ducă la liman corabia Neamului au afundat-o în apele internaționaliste, ancorându-o în mlaștina intereselor lor personale? „Sfârșitul acestora — scrie Sft. Apost. Pavel — este peirea. Pântecul este Dumnezeu lor, iar mărirea lor este rușinea lor, ca unii cari au în gând cele pământeste“ (Filipeni 3, 19).

„Chema-voiu Neamurile“... Neamul românesc a adus reale servicii umanității, îmbogățindu-i patrimoniile. Ștefan-cel-Mare și Sfânt atletul creștinătății, Mircea și Mihai și toți Voievozii și Regii Țărilor Române au preamărit pe Fiul lui Dumnezeu prin faptele lor mărețe și au înălțat prestigiul poporului și al Țării lor.

Neamul acesta vrea să trăiască. Vrea să se înalțe pe culmele desăvârșirii, până la ceruri, dacă se poate. El, care, ca și Domnul a fost răstignit și îngropat, El care a înviat ca și pasărea Phönix din cenușa ei, prin jertfa celor 800.000, vrea să se înalțe prin viața și virtuțile fiilor săi.

Azi când primul sfetnic al Tronului este însuși Înalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul Patriarh Dr. Mirn Cristea, credem că a sosit timpul ca testamentul moși-strămoșilor nostri, de a lăsa urmașilor o Românie liberă, și puternică — sub toate raporturile — să devină realitate palpabilă.

Glasul Înaltului Păstor, transformat în arhanghel național, răsună dela un capăt la celălalt al României: Români, treziți-vă! Streinii, în special cei cărora le-a rămas „casa pustie“ au invadat casa și moșia voastră.

Români, uniți-vă, pentru ca prin înmănușirea puterilor să realizăm în mod integral visul strămoșesc. Întărirea și înălțarea României! Române, acum, ori nici odată, croiește-ți altă soartă, la care să se închine și cruzii tăi dușmani!

Hristos a înviat!

Vaetul de durere de pe Golgotha se pierde în depărtarea vremii și în locul lui răsună iar triumfalul Hristos a înviat. Este imnul de bucurie, de încredere, de biruință din care creștinismul trăește de două mii de ani.

Fără el zadarnică este credința, zădarnică drama de pe Golgotha și sângele martirilor vărsat în arenele Romei, zadarnică toată așteptarea noastră.

Căci Mântuitorul nu ne-a lăsat numai amintirea unui altar de jertfă ci mai ales speranța învierii noastre a tuturor prin învierea Lui. De asta și în simbolul credinței noastre reînnoim zilnic această speranță: „*aștept învierea morților*“...

Sărbătoarea Invierii este un orizont larg deschis spre limanul vieții de dincolo dar și spre o nouă viață spirituală aci pe pământ.

Din această viață s'au născut noi ideali spre care s'a simțit atrasă inima omului: jertfa, iubirea, abnegația, mila, iertarea.

Când aceste valori s'au încorporat în ritmul obișnuit al vieții, atunci a apărut sfântul, martirul, eremitul, misticul.

Da, Invierea Mântuitorului a adus această exuberanță de viață spirituală pe care n'a cunoscut-o antichitatea. Ea rămâne izvorul nesecat de reînținerire, sfânta și marea taină a cuminecăturii din care gustăm în fiecare an pentru a mărturisi că dincolo de lanțul îngust al existenței noastre, așteptăm o altă zi, ziua cea neînserată a învierii.

Omul și natura se îmbracă în haină de sărbătoare și împreună cântă un imn de slavă celui înviat din morți.

Prof. L. BUSUIOC.

Hristos a înviat!

Sus pe culmea unui pisc sterp și pleșuv la răscrucea drumului Damascului cu cel al Iaffei, în satisfacția tuturor înrăutăților Palestinei de odinioară și poate și a negustorilor sau trecătorilor curioși, cari veneau fie la târgul dela poarta Ioppe, fie mergeau după cumpărături la Ierusalim, în vederea zilei următoare de 14 Nisan, trupul îndumnezeit al lui Iisus se prefăcea, acum aproape două mii de ani în jug de durere, pe care ardeau toate păcatele protopărinților noștri. Cel nevinovat sorbea păharul de otravă al lumii păcătoase de odinioară!

Câtă dragoste față de noi, câtă bunătate a Părintelui nostru ceresc, care și-a dat pe unicul său Fiu jertfă și mai ales de câtă nedreptate a avut parte acela care a înviat morții și a vindecat bolnavii acestui popor și ei la rândul lor să-i rănească crud preacurat trupul lui; El care a fost întotdeauna atât de bun, iertător și blând cu ei, să aibe aici pe pământ parte de cea mai vicleană nedreaptă judecată; El care a adus viață nouă pe pământ să fie răsplătit cu cea mai grea pedeapsă; El care a iubit așa de mult pe acești oameni chiar de nu-i meritau dragostea ce le-o purta, să fie în ura lor pironit între cei doi tâlhari! Astfel a fost răsplătit, ca mai târziu din brazdele de sânge prelinse pe prea curatele sale mâni, să crească copacul milenar al creștinismului, la umbra căruia aveau să se odihnească aceleași suflete și de sub rădăcinile sale să izvorască, izvorul nesecat de apă vie, din care să se adape, răcorească și să se spele toate sufletele de boalele păcatelor.

Acel Hristos chinuit și răstignit a înviat astăzi din nou ca și odinioară; a rupt cătușele morții; clopotele sună, anunțându-ne marele eveniment, luminițele își vor lua din nou lumină din lumină, cerul ca prin farmec își va aprinde iluminatele stele, întreaga natură se deșteaptă, omenirea îl așteaptă, iar cel înviat ne va apare din nou ca un liman izbăvitor a toate....

Paștile, Paștile, simbol al crudelor pătimiri pentru răscumpărarea păcatelor noastre, izvor dătător de viață al creștinismului, sosesc an de an să potolească mințile și simțămintele fiecăruia, dorințele de răzbunare sau poftetele de desbinare, închegând prin sângele preacurat, vărsat, cugetele acestei omeniri în visata înfrățire omenască.

Când totul învie și se reînnoește ca prin farmec în jurul nostru, când natura învie scăpată de sub frigul iernei, este bine și folositor ca și noi să ne smulgem măcar pentru un moment de sub greutatea zilei, să deschidem larg porțile sufletului nostru să ia lumină din lumina Celui înviat, care dacă se va sălășlui, ne va aduce balsam mântuitor și izbăvitor suferințelor și chinurilor noastre.

Se cuvine deci la această anuală întâlnire a noastră cu măreața aniversare a faptului Invierii Domnului, astăzi — când pacea lumii se clatină și tratatele pe cari noi ne-am bazat rămân numai pergamente pentru arhivă și posteritate, în aceste zile prea îngrijorătoare, — să ne apropiem mai mult de Cel ce „*a biruit lumea*“. Pe noi ne pândesc cei mai mulți dușmani, cari fie care caută să se facă stăpâni fie parțial fie integral pe rodul muncii noastre,

moștenit dela înaintașii noștri; pe aceste meleaguri sfințite de jertfele unui popor care dealungul veacurilor a suferit mai mult, neavând sprijin decât credința în Mântuitorul Iisus. Și astăzi în semnul crucii ne stă biruința, dar acest semn să-l purtăm în inimile noastre și pe ea să simțim sângerând pe Iisus cel ce a supt drumul Golgothei și a sângerat pentru păcatele noastre.

Hristos cel care astăzi a înviat e chezașia păcii, căci el ne poate da criterii superioare pe cari să ne bazuim, întrucât el ne arată prin învățatura sa, prin suferințele și moartea sa, înspre ce să năzuim, cum să ne trăim viața, desbrăcându-ne de mirajul seducător al deșertăciunilor de până acum, căci el singurul e adevărul și viața, El singur mai poate împreuna ceace trebuie împreunat, puterea și iubirea, smerenia și bărbăția, iubirea de oameni și cunoașterea de oameni.

Invierea Domnului e sărbătoarea cea mai prielnică pentru a face pe om să se coboare în adâncurile cugetului său, ridicându-l de acolo spre înălțimile nesfârșite ale înțelepciunii dumnezeiești. Fie deci ca sărbătorirea Paștilor din acest an să prilejuească coborârea pe pământ a spiritului de bună înțelegere, de armonie, a sentimentului de solidaritate, de reînviere a puterilor de muncă individuală și colectivă în slujba patriei, sfintei noastre biserici și a nației noastre.

PETRU TOMA

De Inviere.

de Preot. A. Gh. Mihailoviciu

Depe noianul frământărilor sarbăde și'n veci neisprăvite, sufletul trudit, se descleștează acum, și'n avânt de slavă, se 'naltă la Golgotha, învăluită în mantia sumbră, zăbranic de porfiră, brodată cu durere și'n rânjet fariseic, și'n umilință 'n chin.

Adulmecăm Mormântul, ne închinăm pe piatră, și'n fiori năprasnici, cu Arimatianul, sorbim din veșnicie, dulceața Invierii din portir de crin.

Invierea Ta, cânt măreț de slavă, din freamăt de ocară, smuls că dărnicie din tremur de osândă, din fapt bizar de pază...

Invierea Sfântă, undă de viață, moarte de păcat, rugă de iertare, cunună 'mpletită 'n ghimpți triști de durere, triste amintiri, nimb de sărbătoare, dulceața în durere... spini pe trandafiri.

În Mormânt cu Trupul, cu sufletu 'n Iad ai fost pus lisuse, Dumnezeu etern, cu piroane goale, ridicat pe Cruce, ca să ștergi zapisul păcatelor noastre, Ai fost primit, n'au știut năimiții tartarului că 'n moarte-Ți țâși biruința, când Te-au răstignit?!

Și de-atunci Golgotha, mută de durere, loc viclean de osândă, încremenită 'n zare, se tângue jalnic, așteptând iertare...

Iertarea nu vine, pe-a veacului poartă, sentința stă dată: breazdă de căință, adâncită 'n creastă stearpă pe o stâncă, tânjală deșartă, pe iureș lung de vreme, fredona-Ți-vei plânsul, secole d'arândul așteptând-o încă...

Sfânta Sărbătoare, Praznic 'nalt de taină, „Sâmbătă“ crestată 'n slovă de scriptură cu semn de tortură, glas înalt d'irmoase, șoapte de ectenii, prin sgară de lacrimi, și fum de tămâie, lumânări de ceară, să'nfruntăm Golgotha, și'n taina nopții să simțim aeeva Invierea Ta...

Invierea noastră.

De: Preotul Octavian Tursa
profesor, duhovnicul Academiei teologice.

Stăm încă sub covârșitoarea fremătare a mulțimii de capete ca talazurile mării și sub vuetul de entasiism exuberant, cu care a fost întâmpinat Mântuitorul Iisus Hristos la intrare în cetatea sfântă: „Osana Fiul lui David. Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului“.

Parcă și acum auzim acest vuet ce stăpânește ungherile auzului nostru. Dar n'a ținut mult. Câteva ceasuri, poate o zi. Ce e și cu mulțimea de oameni și ale ei fluctuații! Se schimbă, după cum se schimbă dela o zi la alta și așezămintele noastre. Aceeași mulțime de oameni ce a fremătat de bucurie la apariția Mântuitorului în Ierusalim într'o clipă de năucire besmetică, va face să răsune din piepturile lor alt vuet-furibund: Să se răstignească vrem! Să se răstignească vrem! Nu-ți vine să crezi. Puterile te părăsesc. Cu ce a greșit acest om ca să fie condamnat la cea mai rușinoasă osândă? La o astfel de ispaă?

Cum adică? El, Fiul lui Dumnezeu care ne scapă din și de sub lespedeza păcătoșeniilor noastre rășfrânte asupra-ne prin păcatul strămoșesc, să fie hulit?

El să fie supus la cel mai sângeros supliciu, numai pentru faptul că prin pocăință ne-a chemat la rășboiu cu lumea noastră lăuntrică?

El să fie cel mai chinuit, pentru că voește să ne scape de chinurile luciferice și să ostoeze sufletele noastre cu setea cea duhovnicească?

El să fie cel scuipat! El să fie cel bătut?

El să fie cel schingiuit, pentru că noi la rândul nostru să nu fim schingiuiți de spiritul nostru teluric?

Oare atât nu e suficient să suplicească un om?

El trebuie să bea până în afund paharul amărăciunilor. Trebuie să se sfârșească!

El e cel crucificat pe suișul Golgotei pentru că la rândul nostru să isbutim a ajunge în hotarul și în fericirea cea veșnică!

Unde ești tu Lazar, de curând înviat ca să vezi pe Domnul ce ți-a dat viață, cu țărși de spini făcuți cunună în jurul capului?

Unde ești tu slăbănogule dela scaldătoare oilor să vezi că tămăduitorului tău i se pironesc picioarele?

Unde ești tu Veronica ce ai cuprins înspre suiș fața Domnului într'o năframă, unde ți-a rămas al Său chip, să vezi că broboanele de sudoare sunt acum de sânge?

Vino și tu sutașule din Capernaum! Și tu fiica lui Iair, să vezi cum i se sdrelesc fluierile picioarelor?

Vino și soacra lui Petru care ai fost cutremurată de friguri, vino și vezi că nimeni nu se cutremură de svârcolirile binefăcătorului tău?

...Să se răstignească vrem!... Să se răstignească vrem!... Și acest vuet șters precum ploaia șterge pasul omului ce calcă pe praf.

După 3 zile se agita un vuet enorm. Dar nu e vuet. E minunea. E minunea învierii Domnului. Mii și milioane de oameni au rostit și vor rosti până la sfârșitul vieților noastre cu mâna pe creștet învierea Domnului. Eniucul vuet ce o să se veșnicească.

Hristos a înviat popoare! Bucurați-vă!

Hristos a înviat creștinule!

Hristos a înviat cetitorule! Bucură-te!

Vi se pare o nălucire? Fiindcă nu puteți cuprinde minunea aceasta cu cugetul vostru, și cu ființa voastră temporală vi se pare că este o băsmuire?

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ridicăți-vă din spațial cu mintea voastră la intemporal. O minune ca cea a Învierii Domnului nu se trece prin filiera disecției. Ci, că se trăește. Învierea lui Iisus Hristos e realitate în carne și oase!

Sfârșitul lui Iisus ca și învierea Lui nu e început de legendă ci realități!

Și sunt realități în carne și oase numai pentru acei ce au luat în corpul lor o frântură din corpul Domnului și au sorbit în globulele lor roșii o picătură din sângele Domnului! Când iubirea Domnului e vieța și învierea noastră! Iisus pe cruce fiind ne-a arătat că vom muri cum a murit și El! Înviind din moarte ni-a demonstrat că vom învia și noi. Moartea Lui e chăzășia morții noastre, și învierea Lui e chăzășia învierii noastre!

Pe suișul Golgothei Iisus s'a suplicat din dragoste nețărșurată pentru noi oamenii.

Citiți cât veți citi, căutați autor după autor, dar nicăeri nu veți afla o expunere mai silogistă despre jertfa — iubirea mare a Mântuitorului, ca în cartea „Der Dornenkönig“, a lui Iisus Thomas Truck.

Iată și înălțuirea: **Wo Auferstehung, da Liebe**

Wo Liebe, da Glaube

Wo Glaube, da Gott

Wo Gott, keine Not.

Răvniți la înțelegerea învierii Domnului căci atunci răvniți la propria voastră înviere.

Nu simțiți un zăduf de mireasmă binevoitoare în aceste zile aprilice?

Nu simțiți în nările voastre parfumul tămâios al învierii Domnului?

Nu simțiți în sufletul vostru necesitatea ca Domnul să învieze în încăperile lui?

Răvniți ca să se coboare învierea Domnului și în sufletele voastre!

Răvniți ca să se coboare și pe meleagurile noastre.

Spre Golgota.

Rugăciunea profetului Ieremia, mai sgu- duitoare decât toate tânguirile prorocilor și decât orice blestem constituie o etapă luminoasă, perfect umană, dar tipică Vechiului Testament.

„S'a dus veselie inimii noastre“...

„Căzut-a cununa de pe capul nostru: vai nouă, căci am păcătuit“.

Accente de o vibrantă sinceritate, o durere încordată în paroxismul desnădejdiei: profetul, vas de foc, mistuit de pârjolul durerii ce-i dă nimb nemuritor — iată-l capitulând într'o obștească neputință!

Ce este ruga lui, această caldă jertfă, în raport cu uriașul calvar al noului Profet?!

*

Creștinismul nu este numai o brodată a vieții pe fondul purpuriu al jertfei lui Hristos, „creștinismul constă în ceea ce are el mai esențial, în Hristos“. Apostolul Pavel spune categoric: „pe Hristos cel răstignit îl propovăduiesc“.

Insuși El, într-o chemare supremă spune lumii „cel ce vrea să vină după mine, să-și ia crucea și să-mi urmeze“.

Viața lui Iisus, încoronată de patima Sa este simbolul vieții creștine, icoana ei cea mai desăvârșită!

Blând și smerit cu inima — El își poartă crucea până la epuizare. Inviază glorios, se arată apoi ca un soare scump ici-colo câtorva aleși — dar noi purtăm la piept crucea sau și numai imagina crucii Lui!..

Duioșia, resemnarea creștină ni-a dat-o acest minunat Iisus Hristos, Dumnezeu nostru. Chipul robului, pe care l-a luat, l-a apropiat de inima noastră, contopindu-se cu ea dela nașterea și pruncia Lui. Și oricâtă batjocură și hulă, bătăi și cruzimi i-au cauzat călăii, icoana Lui ne compare mai curată, mai senină și magnifică!

Cu *acest* Iisus, cel prins, scuipat și torturat de oarba răutate — de mână cu acest Iisus urcăm noi Golgota vieții. Cu el pribeagul călător, cu el cerșetorul — cel însetat, cel flămând, cu el împărțim toți până la unul greul neputințelor noastre.

Iată pentru ce ne este atât de scump acest Iisus, atât de apropiat inimilor noastre!

Jugul lui este jugul nostru, durerea lui — plânsul inimilor noastre; iar noi îl căutăm, ne înjugăm cu ușurare, cu o firească bucurie alături de supraomeneștile lui puteri. Da, căci noi mai avem convingerea atotputerniciei Lui, avem chezașia biruinții, ca a unui Dumnezeu!

Profeții învățau, îndrumau, au aplicat biciu ca de foc — când graiurile lor îngerești n'au mai fost ascultate. Dar profeții *lui Israel*, prin acest fapt chiar, se singularizeau, se izolau în cercul lor local, egoist, păcătos. Ei n'au venit să ridice păcatul lumii — ei păziau doar turma lui Israel de contagiunea cu păcatul, ei nu mor în murmurul rugăciunii de iertare, auroră a răsăritului voios!

„Vai nouă, căci am păcătuit“... se tânguia odinioară profetul.

„Amin, amin grăesc ție, astăzi împreună cu mine vei fi în Raiu“ ne asigură Domnul,... *închină-mu-ne Patimilor Lui și sfintei Iivieri celei de a treia zi!*

De Paști...

*Sosit-au iarăși liliaci în floare.
Miresme dulci se răspândesc în aer;
Din marele vieții caer,
Și toarce moartea firul de onoare.*

*Băsună toaca pentru înviere,
Sub adierea vântului de-April;
Iisus Hristos, teslarul cel umil,
Se-arată acum în slavă și putere...*

*Prin moartea Sa El ne-a scăpat de moarte
De vom umbra pe nobila-și cărare,
Iar astăzi El ne-aduce ușurare,
Creind vieții noastre altă soarte...*

Pr. Teodor Sărac
Fughiu-Bihor

Reflexii Pascale.

Ca în toți anii, iarăși serbăm prasniciul Învierii Domnului.

Pregătiri, de tot soiul, pentru desfătarea trupului, este preocuparea de căpetenie a fiecăruia. Dacă, din deprindere religioasă, mulți creștini năvălesc spre Biserică în Noaptea Învierii, apoi această năvală se observă numai la Paști, pentruca în tot decursul anului bisericile să fie goale.

Desprindem din aceasta un adevăr. Da, un adevăr dureros: că societatea românească trăiește un creștinism slab. Este un obicei strămoșesc ca la Paști toți și toate să meargă la Înviere. Dar ca să existe o adevărată conștiință creștină, nu. Cei mulți sunt streini de Hristos cel înviat. Am putea spune că societatea de azi, — fără să fie pesimist, — merge cu Iisus spre Golgotha. Merge cum s'ar putea zice spre mormânt în tovărășia lui Iosif din Arimathea sau cu ceilalți ucenici și prieteni ai Domnului. Puțini sunt cei ce merg cu Pavel din Tars, cu Petru sau cu Maria Magdalena ori cu toată ceata de mucenici, propoveduind pe Hristos cel înviat. Pentru lumea de azi Hristos zace tot în mormântul din grădina lui Nicodim. Deaceia și această lume trăiește pentru vremelnicie, pentru prăbușirea în necunoscut. Formal ea ține la Hristos. În realitate însă, prin viața ce o trăiește, mărturisește cu nepăsare că a căzut în apostazie. Deabia sârmana lume a satelor, și ea în mică măsură și din tradiție, mai crede în Dumnezeu și învierea Fiului Său. În timp ce lumea pseudo-intelectuală cu certificatul de botez în buzunar, înnebunită după poftele veacului de acum, dă sfaturi morale și ține

morțiș să cârmuiască viața obștei. — În aceste sfinte Sărbători vă vor veni iubiți cititori diferite ziare și reviste cari de cari mai împodobite în chenare și cu articole scrise, cât mai măestrit ca stil și ca formă. Luați aminte! Veți găsi acolo un scris răsfățat, fariseic și mai ales de *circumstanță*. Aproape toți autorii în articolele lor se învârtesc în jurul veseliei tradiționale și reînvierii naturii. Despre Iisus Hristos, despre răscumpărarea sufletului, despre viața viitoare, despre mântuire, scriu numai Arhieriei în pastorelele trimise fiilor lor duhovnicești și câțiva bărbați credincioși. Încolo, poezie și literatură, care se citește în adevăr, dar fără fiorul viului creștinism.

Noi românii o literatură *cu adevărat creștină* a Paștilor și în genere a sărbătorilor noastre nu avem. Cei mai mulți scriitori, alții numai de zile mari, laudă natura, cântă frumusețea florilor, sburdălnicia meilor și friptura tradițională, masa românească a țăranilor cu ouă roșii, laudă horele, scrâncioabele și oșpețele de pe măidanul din fața cârciumilor, își aduc aminte cu duioșie de Paștele copilăriei, etc. etc. Atâta tot!

Scris sec, pământesc și legat de plăceri. Dece? Fiindcă cei ce scriu astfel, nu mărturisesc pe Iisus cel înviat iar șubreda lor cunoștință este legată de vremelnicie și cele ce văd. Pentru pretinșă noastră intelectualitate Domnul Hristos a fost un om superior altor întemeietori de religie, dar nicidecum Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, care prin jertfa Sa de pe Golgotha a împăcat Cerul cu Pământul, s'a înălțat la cer dar a rămas cu noi în sfânta noastră Biserică Ecumenică până la sfârșitul veacurilor, prelungind în sfânta Liturghie și ipostaza Lui euharistică, minunea întrupării.

Creștinismul nu este o moștenire veselă. Cu ochii noștrii vedem cum s'a pustiit via Domnului, cum s'a pipernicit, cum s'a stricat! Trebuie o complectă revizuire a situațiilor de azi ca să nu mai trăim în minciună și în camuflatul păgânism actual.

Profundul cugetător preot și profesor francez, *Fillon* zice așa: *Dacă învierea lui Hristos n'ar fi fost un fapt istoric, atunci creștinismul s'ar fi prăbușit în întregime dintr'odată căci dacă Iisus nu eșea viu din mormântul lui Iosif din Arimatheia, atunci acest mormânt nu era mormântul unui om și totodată și al religiunii care se leagă de numele său* (Vie de notre Seigneur Jésus Christ. vol. III. pg. 513; Paris 1929).

Nu este destul ca cineva să aibă la mână documente cari că arate că este botezat, sau că este preot al lui Hristos, sau că părinții mei, sau ai tăi odihnesc într'un cimitir creștin. O

diplomă de creștinătate și un cimiter creștin nu sunt suficiente ca să ne dea azi nouă în fața primejdiei spirituale, puterile de rezistență, sau eroismul devotamentelor de altădată.

Silințe noi, suflet primenit drept și vitejește, iată cum putem pași spre biruința învierii asupra morții.

Azi, în împrejurări cum poate istoria nu le-a cunoscut, Biserica noastră Ortodoxă — izvorul de putere al Neamului românesc — este chemată să aducă la liman pe toți naufragiații veșii. Se cere o lume nouă cu o conștiință creștină și o viață creștină. Lumea și-a făcut din plăceri vinovate o religie a pământului, fără Cer, fără Dumnezeu. Praznicul Învierii este prăznuit de mulți, potrivit acestor comandamente idololatre. Împotriva acestei religiuni care laudă și cinstește îndobitocirea omului trebuie să luăm o atitudine răsboinică.

Suntem pregătiți pentru aceasta? Să ne întrebăm fiecare în taină: credem că Hristos a înviat? Și dacă da, suntem noi cu adevărat mărturisitorii învierii Lui, cu credința, cu faptele și cu lupta noastră pastorală? În „*Viitorul Creștinismului*” scriitorul *Merejcowski* scrie: *Biserica ortodoxă trebuie să dirijeze toate manifestările vieții omenești. Singura temelie și unicul ghid al lumii și culturii noastre nu poate fi decât Hristos și Biserica Lui*”.

O revizuire a conștiinței și a metodei noastre pastorale se impune. Asaltul idololatriei moderne este groaznic. Asaltul Antihristului deși furios, dar va fi neputincios atâta vreme cât noi cu sfânta cutremurare vom sta de veghe.

Conștiința noastră pastorală trebuie revăzută. Sfânta și dumnezeiască Înviere redeșteaptă în noi această conștiință și ne întreabă în taină: prin predica și viața voastră „*sunteți sau ba, martorii învierii Domnului Iisus*” (Fapte 3,15). Dacă sunteți, apoi trebuie să muriți împreună cu El ca și să înviați cu El. Cu energii împospătate, cu sufletul revizuit, luptând lupta cea bună, iată cum vom putea readuce sănătatea vieții ortodoxe în sânul Neamului nostru, cu belșug și veselie duhovnicească.

„*Făcându-ne purtătorii acestui duh*”, (*Pastorala de Înviere a P. S. Sale Ep. Vasile în 1938*) cu dorința de a lupta în strânse rânduri eroice pentru renașterea noiei României cu adevărat creștină, se va ajunge la biruință.

Să nu uităm că drumul Învierii trece prin grădina lui Iosif din Arimatheia. Asociindu-ne nesfârșitelor cete de pelerini cari de veacuri au alergat de sfintele sărbători ale Învierii la Ierusalim, să grăbim pașii, ca ajungând mai de grabă la mormânt să zicem împreună cu cei unsprezece:

„A înviat Domnul cu adevărat!”

Efectele hirotoniei.

Prin punerea mânilor episcopului său, adică prin hirotonie candidatul la preoție devine membru cu depline drepturi al ierarhiei bisericești. Ceeace înseamnă că lui i se cuvin de aci încolo toate acele drepturi și privilegiile cari sunt recunoscute de canoane și legile statului ca unele ce se cuvin exclusiv ierarhiei bisericești.

În același timp însă, cel ce a primit hirotonia ia asupra sa și toate îndatoririle ce cad pe umerii membrilor clerului în general ca și pe acelea ce le aduce cu sine rangul ierarhic deosebit ce i-a fost acordat prin hirotonie, (ca: subdiacon, diacon, presbiter, episcop).

Amăsurat caracterului mistic, sacramental al hirotoniei ea are pentru cei ce au primit-o efecte specifice, cari rezultă tocmai din acest caracter al ei și cari în canoanele Bisericii noastre sunt precis arătate. Așa:

1) Cel ce a primit odată hirotonia din partea episcopului competent și pentru un anumit grad ierarhic nu mai poate cere nici obține o a doua hirotonie pentru același grad ierarhic. Prin analogie cu botezul nici hirotonia nu se poate repeți.¹⁾ Iar canonul 68 apost. precizează că: „*Episcopul, presbiterul sau diaconul care primește a doua hirotonie (δευτέρων χειροτονίαν) să se depună, împreună cu acela care a săvârșit hirotonia*“. Sfântul *Cyprian din Cartagena* ascamnă hirotonia cu botezul și accentuează importanța acestor două acte sacramentale arătând că precum introduce botezul pe noul botezat în rândul membrilor Bisericii, totașa așează hirotonia pe noul hirotonit în rândul slujitorilor aleși ai Bisericii; ambele acte mai au și nota comună că ele nu se pot repeți.²⁾ Canonistul *Zonara*, comentând mai suscitatul canon apostolesc își exprimă părerea că hirotonia săvârșită de un episcop cu observarea tuturor dispozițiilor canonice, este validă chiar dacă episcopul hirotonisitor ar putea fi vădit de scăderi și păcate. Deoarece după cuvintele sfântului Ioan Gură de aur Dumnezeu revărsă harul său și prin nevrednici; hirotonia ca act sacramental și mijloc haric e săvârșită de Insuși Dumnezeu, care nu poate fi împiedecat să activeze în Biserică Sa și asupra credincioșilor ei, de scăderile organelor sale. Hirotonia se poate repeți numai atunci dacă a fost săvârșită de un episcop eretic, deoarece hirotonia ereticilor e nevalidă. Tot așa nevalidă e și hirotonia obținută prin *simonie*.³⁾

2) Cine a primit odată o hirotonie validă, nu mai poate renunța la ea după bunul său plac. Canonul 7 al sinodului al IV-lea ecumenic hotărășie că aceia cari au intrat în cler, iar mai târziu își părăsesc tagma, pentru a îmbrățișa o carieră lumească, cad sub anatema, (*αναθεματίζονται*). Asprimea acestui canon își are explicația sa în învățătura Bisericii despre strânsa legătură dintre cleric și oficiul bisericesc ce a obținut el prin Sfânta Taină a Preoției, și prin care el a fost legat pentru viața sa întregă de Biserică. Hirotonia o primește candidatul la preoție de bună voie și în urma unei vocațiuni interne. Ea i se conferă în mod solemn, cu care prilej el promite să rămână până la moarte membru al clerului. De aceea el nu se poate lepăda de tagma sa pentru a îmbrățișa altă carieră, și să rămână nepedepsit. Acest principiu al Bisericii este de drept divin. Sfânta Scriptură conține porunca după care preotul — și în general orice membru al clerului — trebuie să rămână credincios stării sale și oficiului său până la moarte. Dumnezeu, Săvârșitorul mai presus de fire al sfințelor Taine o cere aceasta dela organele sale pământești, săvârșitorii celor sfinte și slujitorii ai lui Hristos.⁴⁾ Canoanele cari se ocupă de această chestiune și cari ca forme de exprimare ale acestui principiu al Bisericii, pedepsesc necredința slujitorilor lui Hristos și cea a săvârșitorilor celor sfinte, cari prin necredința lor s'au făcut vinovați de călcarea de jurământ, făcut înaintea lui Dumnezeu, și de trădare a Bisericii, se razimă deci pe drept divin. Dar chiar și caracterul spiritual al oficiilor ce se încredințează membrilor clerului prin hirotonie, pretinde o strânsă legătură între Biserică și slujitorii ei cari toți au obținut gradul lor ierarhic prin o Taină, cu caracter haric, supranatural. Gradele ierarhice respective și în general preoția creștină și-ar pierde acest caracter spiritual, supranatural, dacă s'ar admite ca membrii clerului să se lapede de preoție după bunul plac, pentru scopuri sau plăceri lumești, ușuratic și din inconsecvență — fără a fi pedepsiți.

Din acest principiu al Bisericii a emanat și acea hotărâre a Consistorului nostru mitropolitan din Sibiu, după care membrii clerului, cari îndată după înfăptuirea României-Mari, sau chiar mai târziu, eșind din cler au îmbrățișat o altă carieră — afară de învățământul de toate gradele — nu pot face parte din corporațiunile reprezentative ale Bisericii noastre, nici în calitate de clerici, nici ca mireni.

3) Cel ce a primit hirotonia pentru un grad ierarhic dela subdiacon în sus nu mai poate

1) Can. 47, 48 ap. Can. 48 Cart.

2) De ablut. ped. c. 27.

3) Can. 29 ap.; Can. 2 Chalc.; Can. 22 Trull.

4) I. Cor. IV, 1—2.

încheia căsătorie legală din punct de vedere al legi-
irilor bisericești. Canonul 6 al sinodului ecumenic,
numit „trullan“ hotărăște: nici subdiaconul,
nici diaconul nici presbiterul nu poate încheia
căsătorie după hirotonie; cel ce îndrăznește să
facă aceasta să se depună (*καταπέλοδο*). Prin
acest canon se reînnoiește hotărârea canonului 26
apostolesc și se fixează ca lege generală și
pentru totdeauna neschimbabilă că nimeni nu
mai poate încheia căsătorie după ce a fost hiro-
tonit întru subdiacon. Cu atât mai puțin cel
hirotonit întru diacon sau presbiter. Hotărârea
aceasta a fost totdeauna respectată în Biserica
ortodoxă și trebuie să rămână necondiționat în
vigoare pentru totdeauna. În „Nomocanonul în
XIV titluri“ se citează legea dată în 530 de
împăratul Justinian în spiritul canonului 26
apostolesc după care e interzisă căsătoria de
după hirotonie ca nelegiuită și rușinoasă.
Iar copiii născuți din o astfel de căsătorie
se declară nu copii „naturali“, ci nelegiti-
mi, lipsiți de dreptul de moștenire. Fiind
această lege luată într-o colecție de canoane
fundamentală a Bisericii noastre ortodoxe, obli-
gativitatea ei este recunoscută de Biserică.
Sfântul Vasile cel mare condamnă, în al 6-lea
canon al său, ca desfrânare căsătoria încheiată
de un cleric după hirotonia sa și dispune ca o
astfel de căsătorie să fie desfăcută. Canonistii
Zonara și Balsamon, comentând canonul citat al
sfântului Vasile cel mare, arată că această pro-
cedură trebuie observată și de aceea ca acelu
cleric să i se ia orice ocazie de a mai păcătui,
chiar dacă și-ar fi pierdut gradul, și ar fi fost
așezat de către autoritatea bisericească în drept în
rândul laicilor. Această concepție a Bisericii după
care e oprită căsătoria pentru un cleric chiar și
în cazul dacă și-a pierdut gradul ierarhic avut
și a fost așezat în rândul laicilor, se precizează
și mai bine în comentarul lui Balsamon la
canonul 44 al sfântului Vasile cel mare, în care
se condamnă cu hotărâre căsătoria de după
hirotonie a clericilor. În acest canon se zice că:
„nici unui cleric, care prin hirotonie a renunțat
la a doua nuntă și s'a logodit lui Dumnezeu
nu i se poate îngădui ca pentru plăcere tru-
pească să renunțe la demnitatea (gradul) sa
ierarhică, (*Θλα την σαρκικήν επιθυμίαν παρα-
τησαοθαι την ιερατικήν αξίαν*) să nesocotească
făgăduința dată lui Dumnezeu spre a sluji
plăcerii trupului; chiar dacă au încetat să mai
facă parte din tagma preotească trebuie să li se
interzică de a-și pângări corpurile lor, odată
sfințite, prin o a doua căsătorie, (*κολυθήσονται
τά άπαξ ιερωθέντα σώματα αυτών δευτέροις
γάμοις βεβηλώσαι*)“.

4. Hirotonia obligă pe cel ce a obținut-o
de a da deosebită atențiune rugăciunilor sale
zilnice, în afară de sfânta Liturgie care se
săvârșește la ore anumite. Această îndatorire o
impune membrilor clerului caracterul sacra-
mental al sfințirii de care se fac ei partași prin
hirotonie și harul ce s'a revărsat printr'ansa
asupra lor.

Prin hirotonie se impune asupra celor ce o
primesc — potrivit caracterul mistic al Tainei
și în legătură și cu caracterul ierarhic al stării
celui hirotonit — îndatorirea supunerii, sau ascu-
tării canonice (*ύπακοή κανονική*). Această supu-
nere își are temeiul său în raporturile canonice
dintre membrii ierarhiei bisericești și urmează
din dreptul de întâietate al celor ce sunt și
grade ierarhice mai înalte față de cei în grade
ierarhice inferioare. În deosebi accentuează canoanele
datoria membrilor clerului unei eparhii de a se
supune episcopului lor eparhial, care este a se privi
de toți ca părintele lor spiritual (*ὅς πατήρ ἐστίν
τοῦ προεσβυτέρου κατὰ πνεῦμα*). Sfintele canoane
dispun depunerea din cler a celui ce nu se
supune episcopului și caracterizează această
nesupunere ca îngâmfare și bruscare.⁵⁾ Au fost
cazuri că preoți sau diaconi puși în slujba unor
instituții, cari nu stăteau sub directa conducere
a episcopului, au refuzat să se supună episco-
pului eparhial. Canonul 8 al sinodului al IV-lea
ecumenic cere pedepsirea unor astfel de membrii
ai clerului și hotărăște că fiecare membru al
clerului unei eparhii, fără nici o deosebire, este
dator să se supună necondiționat episcopului epar-
hiei respective. Cu atât mai mult se cere această necon-
diționată supunere dela membrii clerului așezați de
episcop ca delegați ai săi, prin parohii, birouri,
mănăstiri, sau la așezămintele de cultură de sub
conducerea Bisericii, mai bine zis a episcopului.

Pentru justificarea nesupunerii lor față de
episcopul lor au încercat și în trecut și, poate,
mai încearcă și azi unii membrii ai ierarhiei
bisericești să se provoace la unele scăderi per-
sonale ale episcopului, sau la pretinse deliște
de cari s'ar fi făcut vinovat episcopul. Canonul
13 al sinodului particular din Constantinopol,
ținut în anul 861 dispune ca astfel de clerici
să fie pedepsiți nu numai cu depunerea din
cler, ci să fie lipsiți chiar și de numirea de
cleric. Laicii cari ar aproba această atitudine a
unor clerici răsvrățiți și s'ar solidariza cu ei
cad — după același canon — sub pedeapsa
excluzerii din Biserică (*παντελώς ἀφορίζεσθαι*),
urmând adică să se „afurisească“, sau exco-
munice.

5) Can. 31 ap.

Ținând seamă de severitatea acestor dispozițiuni canonice în cazuri de nesupunere față de episcop și Regulamentul disciplinar în vigoare azi în Biserica noastră ortodoxă română *califică nesupunerea membrilor clerului față de episcopul lor ca schismă*. Articolul 15 al acestui Regulament spune: „*De asemenea se consideră schismă și refuzul de ascultare de autoritatea bisericească legală*“.

Cetind într'un număr precedent al „Foi Diecezane“ decretul privitor la modificarea procedurii de judecată a instanțelor disciplinare din Patriarhia română am crezut nimerit să atrag atențiunea fraților preoți din eparhia noastră asupra dispozițiunilor canonice de mai sus pentru a le înlesni o potrivire cât mai desăvârșită a conduitei lor în aceste cadre canonice. Numai disciplinându-ne înșine pe noi și lăsându-ne disciplinați de mai marii noștri vom avea dreptul să așteptăm dela păstoriții noștri respect pentru disciplina canonică a Bisericii.

Pr. S.

Hristos a înviat

strigăm către cetitorii și toți prietenii foii noastre.

ȘTIRI

Predici. La Florii a predicat în catedrală, la sfânta Liturgie pâr. Gh. Vior. Duminecă seara, Luni seara, și Marți seara la Denii au predicat: pâr. prof. T. Șandru, pâr. prof. F. Pop și pâr. prof. Gh. Noaghea. Joi seara la privegherea sfințelor Patimi a predicat pâr. I. Suru adm. protopopesc. Vineri la punerea în mormânt a predicat pâr. R. Ancușa, consilier ref. eparhial, iar seara la plângeri a predicat pâr. protosincol Dr. L. Busuioc, prof. de Teologie.

Oaspeți străini. Mercuri seara a sosit în orașul nostru echipa de călăreți militari iugoslavi, fiind întâmpinați în fața parcului, de către Dl colonel N. Pătruțoiu comandantul garnizoanei, precum și de autoritățile locale. Muzicile militare au intonat imnul regal iugoslav și român.

Adunarea generală ordinară a Comunități de avere s'a ținut în 12 luna curentă. Reprezentații comunelor grănicerești au luat cu multă satisfacție și mulțumire act de raportul comitetului, întocmit de președinte, dl Dimitrie Sgăvêrdia, care arată un excedent de 3 milioane Lei. Deasemenea au concurat cu însuflețirea lor la planul de terminare a hotelului ce se zidește în Băile-Erculane și la zidirea Căminului Grăniceresc.

Banca Poporală care din prilejul Adunării generale din acest an — și-a serbat jubileul de 30 de ani. dela înființare, a hotărît să dea după acțiuni câte 10 lei dividendă. Plata se face în măsura posibilităților date.

Fabrica de lumânări aduce la cunoștință că începând dela 15 Aprilie plătește chilogramul de ceară cu Lei 140 calitatea I-a.

Notă oficială.

Nr. 1049 Șc. 1938.

Sfântul Sinod ne face cunoscut sub 15 Februarie a. c. Nr. 301 că Sinodul Permanent în ședința sa dela 22 Noemvrie a. c. luând în discuție chestiunea propagandei sectare printre credincioșii Bisericii noastre a hotărît ca dispozițiile cuprinse în Decizia Ministerului Cultelor să se trimită tuturor eparhiilor spre a fi comunicate preoților pentru strictă observare și aplicare.

Aceste dispoziții — cele mai de seamă — sunt următoarele:

„Asociații religioase interzise.

Art. I. Sunt cu desăvârșire interzise, sub sancțiunea pedepselor prevăzute în Codul Penal, acele asociațiuni religioase care propagă doctrine de natură a aduce atingere legilor de organizare ale Statului și instituțiunilor sale și care prin practicile lor rituale contravin bunelor moravuri și ordinii publice.

Asociațiunile religioase identificate până azi și a căror existență, creare sau funcționare este cu totul interzisă, sunt: asociațiile mileniste (Asociația internațională a studenților în Biblie, Martorii lui Dumnezeu-Iehova, Societatea de Biblie și tratate), Penticostaliștii, Biserica lui Dumnezeu apostolică, Pocăiții, Nazarenii, Adventiștii reformiști, Secerătorii, Hliștii, Inochentiștii, Stiliștii.

Organele administrative și polițieneste vor închide casele de rugăciuni ale acestora și vor trimite la urma lor pe toți aceia cari se vor întruni în orice loc, spre a mărturisi doctrina și a practica ritul religios al unor astfel de asociații religioase interzise. Vor opri orice propagandă de prozelitism religios, fie că această propagandă se face verbal, fie că se face în scris prin răspândirea de broșuri, reviste etc., de către colportori, membrii ai acelor asociații religioase interzise.

Vor confisca acest fel de scrieri și vor trimite pe colportori la urma lor.

Broșurile confiscate se vor trimite deodată cu actele încheiate Ministerului de Interne, iar acesta le va înainta Ministerului Cultelor și Artelor.

Pentru cei ce nu se vor supune la aceste măsuri administrative sau polițienești, vor dresa acte de dare în judecată, ca turburători ai ordinii publice și contravenienți la legile pentru apărarea și liniștea Statului.

Se va interzice orice activitate tipografiilor și societăților civile sau comerciale, care tipăresc broșuri sau lucrări cu conținut religios interzis, pentru uzul sectelor, iar scrierile se vor confisca.

Art. X. Asociațiunile religioase autorizate nu pot înscrie printre membrii lor decât persoane care fac dovada că au îndeplinit formele legale pentru ieșirea din cultul avut anterior sau dovada că au aparținut prin naștere unei asociații religioase autorizate.

Călcarea acestei dispoziții atrage după sine retragerea autorizației de funcționare a comunității și pierderea dreptului de a redobândi o autorizație de funcționare, în afară de sancțiunile penale prevăzute pentru acest fapt.

Art. XVI. — Predicatorii nu vor putea să-și exercite atribuțiunile lor religioase, decât în casa de rugăciuni a Asociației sau a filialei care i-a instituit și pentru care au fost aprobați de Ministerul Cultelor.

Pentru sfaturi religioase și pentru vizitarea bolnavilor, se pot duce în casele credincioșilor respectivi.

Ceremoniile pentru înmormântare se vor putea face fără o prealabilă autorizație. Pentru toate celelalte ceremonii, prevăzute în doctrina și ritualul asociației și menționate de Statut și și care se săvârșesc în afară de casa de rugăciuni, vor cere și obține autorizația autorității administrative locale, conform dispozițiilor din legile pentru ordinea publică și se vor supune măsurilor luate de acele autorități, pentru a se evita demonstrații care ar jigni alte culte.

Cu ocazia vizitei credincioșilor respectivi, predicatorii nu vor putea face nici un fel de propagandă religioasă printre credincioșii altor culte din țară.

Contravenienților li se vor retrage autorizațiile de predicatori.

Asociația în care se vor găsi predicatori funcționând fără să fi obținut aprobarea lor din partea Ministerului Cultelor și Artelor va fi

sanționată cu retragerea autorizației de funcționare.

Art. XVII. Prozelitismul religios oprit tuturor cultelor din țară este interzis și Asociațiilor religioase recunoscute de Minister.

Membrii Asociațiilor religioase nu pot ține întruniri publice în care să se critice doctrina și organizația altor culte, cu scopul vădit de a face prin aceeași propagandă de prozelitism religios.

Asociațiile religioase recunoscute sunt libere să editeze și să vândă pentru credincioșii lor orice scriere în care să se desvolte doctrina, ritual și în care să se dea îndrumări pretice de orice natură. Acest fel de scrieri nu se pot oferi prin colportori credincioșilor altor culte, ci se pot vinde liber în librării, în chioșcuri, în casele de rugăciuni ale Asociațiilor și ale filialelor lor. Cele care vor contraveni acestor dispoziții li se vor confisca scrierile și vor fi trimiși la urma lor.

Orice publicație a uneia asociații religioase recunoscute, va trebui să poarte pe copertă numele acelei asociații, când distribuirea acestor publicații se face prin comunități, acestea vor aplica sigilul comunității pe toate exemplarele distribuite spre a se constata prin aceasta că comunitatea își însușește conținutul publicațiilor și este responsabilă ca atare.

Art. XVIII. Asociațiile religioase nu pot sta în dependență față de nici o organizație similară din streinătate și nu pot întreține alte legături cu acestea, decât cele ce reies din omogenitatea doctrinei și a ritualului religios.

Participarea reprezentanților organizațiilor similare din streinătate la desbaterile și hotărârile în chestiunile administrative este interzisă.

Art. XIX. Pe lângă casele de rugăciuni, se pot ține de predicatori cursuri-lecții pentru educația morală și religioasă a copiilor credincioșilor acelor case de rugăciuni.

Elevii de școală ai căror părinți sunt aderenții unei asociații religioase autorizate vor putea fi instruiți particular de predicatori comunităților care au calitatea de cateheți și care sunt autorizați ca atare de Ministerul Educației Naționale, în condițiile pe care le va stabili acel Minister, conform legilor școlare cât și cu privire la programa și predarea învățământului religios.

Caransebeș în 23 Martie 1938.

Episcopul:

† VASILE

Notă oficială.

Nr. 1462 Șc. 1938.

Ministerul de Interne ne comunică sub 4 Martie a. c. Nr. 08016 următoarele:

În referire la adresa Dvs. Nr. 94 938 avem onoare a Vă răspunde că Ministerul, în urma intervențiilor anterioare ale acelei Sfinte Eparhii, a dat ordinul circular Nr. 1824 din 18 Ianuarie către Prefecturile de județ pentru a se lua măsuri ca primăriile comunelor în cari școlile primare funcționează în localurile fostelor școli confesionale să achite chiria cuvenită parohiilor respective încheind în acest scop contracte de închiriere.

Ceeace se comunică spre știre și conformare. Caransebeș în 15 Martie 1938.

CONCURS.

În baza decisului Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 7223 B ex 1937 din 10 Ianuarie 1938 consiliul parohial ort. rom. Naidăș, jud. Caraș, protopresbiteratul Biserica Albă, se publică concurs, pentru ocuparea postului de paroh, al parohiei Nr. II de cl. I din comuna Naidăș, cu termen de recurgere de 30 zile de la prima publicare în „Foaia Diecezană” din Caransebeș.

Beneficii:

1. Sesiunea parohială, a II-a constatătoare din 34 jug. pământ arabil, după care alesul paroh va suporta toate sarcinile publice.
2. Stola uzuală.
3. Retribuțiunile de stat.
4. Ne fiind casă parohială, parohul ales se va îngriji de locuință.
5. Parohul ales este obligat a catehiza la școalele din loc, fără altă retribuțiune.
6. Reflectanții au să înainteze, odată cu petiția și încuviințarea Prea Sfințitului Domn Episcop Diecezan fără de care nu pot fi luați în lista candidaților.

Cererile reflectanților se vor înainta Consiliului parohial ort rom. Naidăș prin Prea Onor. Protopresbiterat al Bisericii-Albe cu sediul în Răcăjdia și reflectanții se vor prezenta în vre-o Duminică sau sărbătoare cu știrea Prea Onor. Domn Protopresbiter tractual, spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, dar la nici un caz în ziua alegerii.

Naidăș, din ședința consiliului parohial ținută la 30 Ianuarie 1938.

Pr. Simeon Novac m. p.
președinte.

Romul Pitic m. p.
secretar.

În conțelegere cu Oficiul protopresbiteral.

Ioan Oravițan
protopresbiter.

Nr. 902 B ex 1938.

Acest concurs se publică, cu aceea că — în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului Consistorial ddo 3 Martie 1924 și respective 14 Aprilie 1914 Nr. 3058 B, ridicat și la valoare de concluz Sinodal, cu concluzul Nr. protoc. 33 ex 1914, precum și avându-se în vedere decisiunea P. Ven. Consistorului mitropolitan Nr. 358/1928 din 13 Noemv. 1938 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte legală și integrantă a dotațiunii preoțești.

Caransebeș, din șed. Consiliului eparhial, ținută la 4 Martie 1938.

Episcopul diecezan:

2--3

† VASILE

Publicațiune de licitație.

Pe baza aprobării Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 1950 E. ex. 1938, ddo 28 Martie a. c. se publică licitația cu oferte închise pe ziua de 8 Mai 1938, ora 3 p. m. pentru lucrarea de acoperire din nou cu tablă galvanizată a s. biserici ort. rom. din Topleți, jud. Severin.

Prețul de exclamare este de 40 Lei per m².

Lucrarea este cea cuprinsă în deviz.

Materialul necesar pentru acoperirea s. biserici îl dă comuna biseicească.

Planul și devizul lucrării poate fi văzut zilnic la oficiul parohial.

Licitanții vor depune pe lângă ofertă o garanție de 10% din valoarea lucrării în numerar sau efecte de stat. Consiliul parohial își rezervă dreptul de a da lucrarea aceluia maestru în care are mai multă încredere ori care va fi rezultatul licitației.

Contractul devine obligator pentru ofertant imediat după semnare, iar pentru comuna biseicească după aprobarea de către Venerabilul Consiliu Eparhial.

Topleți, din ședința consiliului parohial ținută la 10 Aprilie 1938.

Alex. Dorobanțu
paroh-președinte.

Ștefan Caraiman
secretar.

Obiecte bisericesti
dela cele mai renumite fabrici, se află
de vânzare la **Librăria Diecezană.**

Brâne preoțești

dela cele mai renumite fabrici și cu prețuri convenabile
de vânzare la **Librăria diecezană.**